

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Δαίμονες»

Ίσως για πρώτη φορά (τουλάχιστον έτσι νομίζω εγώ) αρχίζω να γράφω για μια παράσταση έχοντας να καταθέσω μόνο τη γενική αίσθηση που αποκόμισα, χωρίς επιχειρήματα που θα μπορούσαν να τη δικαιολογήσουν. Γνώρισα τον Λαρς Νορέν πριν από λίγα χρόνια. Μετά από τη σκοτεινή γοητεία τού «Η νύχτα είναι μάνα της μέρας» στον ΘΟΚ, σε σκηνοθεσία Γιάννη Ιορδανίδη, διάβασα τους «Δαίμονες» και το «Blood». Περίμενα πολύ την παράσταση του Διόνυσου, για να δω πώς διασταυρώνεται η σκηνοθετική манιέρα του Λεάνδρου Ταλιώτη με το ύφος του Νορέν. Μετά από την παράσταση διάβασα ξανά το κείμενο προσπαθώντας να αναβιώσω τη μουσική την οποία δεν έβρισκα στην παράσταση. Ο συγγραφέας γεμίζει το κείμενό του με ακριβείς οδηγίες, ωσάν να προσπαθεί να αναμειχθεί στα μελλοντικά ανεβάσματα, να καθορίσει

τον ρυθμό, να φτιάξει τον σκηνικό χώρο, να κινήσει τους ηθοποιούς. Κι όμως, ακόμα κι αν εφαρμοστούν όλες αυτές οι οδηγίες, η ουσία του έργου μπορεί να παραμείνει ανέγγιχτη. Ακόμα κι αν ειπωθούν όλα τα λόγια του έργου... Αντιλαμβάνομαι ότι ακούγομαι σαν ένας εκνευριστικός θεατής που θέλει να δει στη σκηνή αυτά που ο ίδιος έχει φανταστεί. Όχι. Απλά δεν μου έφτασε να δω τι λένε και τι κάνουν ο ένας στον άλλον τα τέσσερα πρόσωπα του έργου. Έψαχνα να οδηγηθώ από τον σκηνοθέτη σε μια διείσδυση στα υπόγεια νερά του κειμένου, σε μια φανέρωση των κινήτρων, των πράξεων και των λέξεων των τεσσάρων. Μου φάνηκε ότι ο σκηνοθέτης έμεινε δέσμιος των φανερών και δεν προχώρησε στα αφανέρωτα. Αν κωδικοποιήσουμε τα φανερά σε εκφράσεις τύπου «η ανία της οικογενειακής ρουτίνας», «η αιώνια μάχη του θηλυκού με το αρσενικό», «ο σεξουαλικός κορεσμός», «οι ακόρεστες φαντασιώσεις», «η βία ως μέσο κυριαρχησης», αυτά θα μας φτάσουν να περιγράψουμε την παράσταση. Το έργο του Νορέν δεν εξαντλείται με αυτά. Σαν να ακολουθήθηκαν οι επιμέρους δείκτες και δεν βρέθηκε η γενική κατεύθυνση. Η μαύρη ρουφήχτρα του φόβου του θανάτου, φόβου που δεν ξορκίζεται με έρωτα, με γέννηση, με γράπωμα από τον Άλλο... Ίσως; Εκτιμώ αφάνταστα τις προσπάθειες των ηθοποιών της παράστασης. Η διανομή φαινόταν ιδανική και οι τέσσερις (Ανδρέας Τσέλεπος, Τζωρτζίνα Τάτση, Μυρτώ Κουγιάλη, Γιάννης Ποιμενίδης), πραγματικά ισάξιοι, άνοιγαν τον δρόμο τους μέσα από τον δύσκολο λόγο και τις απαιτούμενες βασανιστικές συμπεριφορές ματώνοντας.